

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

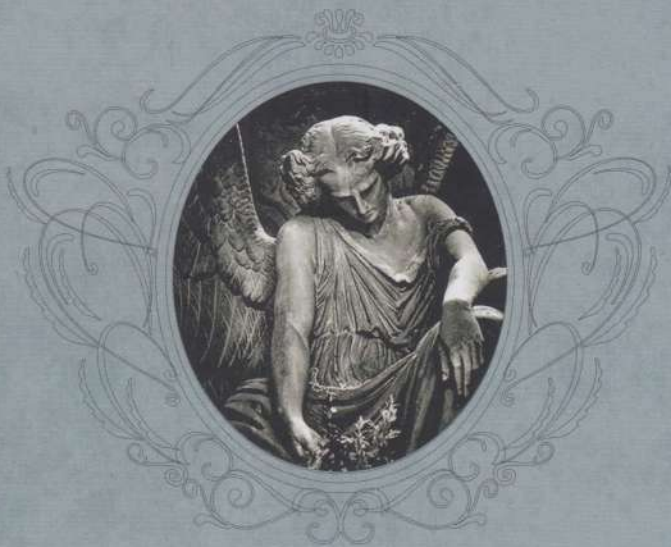
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yeni Şiirler 1907

Rainer Maria Rilke

Dünya Klasikleri

KABALCI

RAINER MARIA RILKE

YENİ ŞİİRLER 1907

KABALCI YAYINCILIK: 182

Dünya Klasikleri: 10

Rainer Maria Rilke
Yeni Şiirler 1907
© Kabalcı Yayıncılık, İstanbul 2022

Birinci Baskı: Şubat 2022, İstanbul

Yayın Yönetmeni: Murat Ceyişakar
Çeviren: Dr. Osman Tuğlu
İç Tasarım: *ademsered.com*
Kapak Tasarımı: Kabalcı Yayıncılık

KUZGUN YAYINEVİ DAĞITIM PAZARLAMA LTD. ŞTİ.
internetten satış: www.kabalcikitap.com
Sertifika No. 21894

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CIP)
Rainer Maria Rilke
Yeni Şiirler 1907

1. Almanca Edebiyat 2. Lirikizm 3. Romantik Şiir
ISBN 978-605-9872-90-4

Baskı-Cilt:
Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Ltd. Şti
Sertifika No: 48083

Rainer Maria Rilke

YENİ ŞİİRLER 1907

Çeviren: Dr. Osman Tuğlu

KABALCI YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
GENÇ APOLLO	13
GENÇKIZIN YAKINMASI	14
AŞK ŞARKISI	15
ERİNNA'DAN SAPPHO'YA.....	16
SAPPHO'DAN ERİNNA'YA.....	17
SAPPHO'DAN ALKAEUS'A.....	18
BİR GENÇ KIZIN MEZAR ANITI	19
KURBAN.....	20
DOĞULU SABAH ŞARKISI	21
ABISAG.....	22
DAVUT SAUL'UN ÖNÜNDE ŞARKI SÖYLÜYOR	24
YUŞA'NIN MECLİSİ.....	26
KAYIP OĞLUN GİDİŞİ	28
ZEYTİNLİK.....	29
PIETA.....	31
KADINLARIN OZANA ŞARKISI.....	32
ŞAİRİN ÖLÜMÜ	33
BUDDHA	34
ÖĞLEN MELEĞİ CHARTRES ŞEHRİNDE.....	35
KATEDRAL.....	36
TAÇKAPISI.....	38
GÜL PENCERELER.....	41
SÜTUN BAŞLIĞI.....	42
ORTAÇAĞ'DA TANRI.....	43
MORG.....	44

MAHKÛM.....	45
PANTER JARDİN BOTANİK BAHÇESİNDE	47
ANTILOP ‘ANTILOPE DORCAS’.....	48
TEK BOYNUZLU AT.....	49
AZİZ SABASTİAN	50
BAĞIŞÇI	51
MELEK	52
ROMA LAHİDİ	53
KUĞU.....	54
ÇOCUKLUK	55
DANTEL.....	56
ŞAİR.....	58
BİR KADININ YAZGISI	59
İYİLEŞEN KADIN	60
TANAGRA	61
KÖRLEŞEN KADIN	62
YABANCI BİR PARKTA BORGEBY-PARK.....	63
VEDA.....	64
ÖLÜM TECRÜBESİ	65
MAVİ ORTANCA	66
YAZ YAĞMURUNDAN ÖNCE	67
SALONDA	68
SON AKŞAM (BAYAN NONNA İÇİN).....	69
BABAMIN GENÇLİK RESMİ	70
1906 YILINDA OTO-PORTREM.....	71
KRAL	72
YENİDEN DİRİLİŞ.....	73
SANCAKTAR	74
SON BREDERODE KONTUNUN TÜRKLERE	
TUTSAK DÜŞMEKTEN KURTULUŞU.....	75
KURTİZAN	76
VERSAY SARAYI'NIN LİMONLUK BİNASI MERDİVENLERİ.....	77
MERMER SAVAŞ ARABASI	78

BUDA.....	79
ROMA ÇEŞMESİ BORGHESE.....	80
ATLIKARINCA LÜKSEMBURG BAHÇESİ.....	81
İSPANYOL RAKKASE	83
KULE.....	84
FURNES'TE PAZAR MEYDANI	85
QUAI DU ROSAIRE BRÜGGE	86
RAHİBE ODALARI BÉGUINAGE SAINTE-ELISABETH. BRUGGE....	87
KUTSAL MERYEM ALAYI GENT	89
ADA.....	91
KURTİZAN MEZARLARI.....	94
ORPHEUS. EURİDİKE. HERMES.	96
ALKESTİS	100
VENÜS'ÜN DOĞUŞU	104
GÜL KÂSESİ.....	107

ÖNSÖZ

1898'de, yirmili yaşlarının başında, zor bir annenin Katolik dindarlıklarına isyan eden Rilke, İsa'nın Vizyonları isimli şiir kitabını tamamladı. Eser, şairin erken dönem çalışmalarının çoğunun inceliğiyle keskin bir tezat oluşturuyor. Kitapta gezgin bir Yahudi olarak dünyayı dolaşa dolaşa Hristiyanlığın bir sahtekarlık olduğunu duyurmak için Haç'tan inen İsa anlatılıyor. Kutsal sayılana karşı diğer saygısız anlatıların yanı sıra, bir rahibenin lezbiyen öz kız kardeşi tarafından baştan çıkarılışı ve Mesih'in bir meyhaneye dilberinin cinsel avı haline düşüşü konu edilir. Bu şiirler o yıllarda, şairin 35 yaşındaki evli sevgilisi Lou Andreas-Salomé ile sohbetini başlatmaktan başka bir işe yaramadı ve belki de İsa'nın cinsel ilişki sonrası ruh halini özetlediği 'Gece' adlı şiirinden alınan aşağıdaki veya benzeri dizeler yüzünden hayatı boyunca açıklanmadı ve 1950'lerin sonlarına kadar da yayımlanmadan kaldı:

Biz bu dünyanın ebedi kalıtsal lanetiyiz:

Ben, ebedi yanılısama - sen ebedi fahişe.

Rilke'nin dinsizlik / dindarlık yelpazesinin diğer ucunda, 1913 yılında tamamladığı 15 şiir içeren Meryem'in Hayatı kitabı yer alır.

Erken dönem eseri İsa'nın Vizyonları ile Meryem'in Hayatı arasında, 1907 ve 1908 yıllarında yazdığı Yeni Şiirler 'in natüralist duyarlılığı yer alır. Bu eser de birçok mitolojik ve dini konu içermesine rağmen modernlik açısından diğer Avrupalı çağdaşlarından ileri bir konumdadır. Sekreterliğini yaptığı heykeltıraş Auguste

Rodin'den etkilenen Rilke, lirik şiiri şairin kişiliğinin yalnızca fırça dokunuşu veya keski darbesiyle ortaya konduğu bir resim veya heykele benzeyen somut bir 'şey' olarak yaratmak istiyordu.

1894 civarında, Rodin, çıplak bir kadın tarafından alt tarafından kucaklanan çarmıha gerilmiş bir erkek figürünün heykelini yaptı. Bu mermer heykelde, kayaya çivilenmiş ölmekte olan bir adam ve onun önünde diz çökmüş halde yas tutan çıplak bir kadın vardır. Auguste Rodin bu yapıta Mesih ve Maria Magdalena ve aynı zamanda Prometheus ve Okeanid adını verdi. Kutsal ve din dışı alanları birleştiren bu tema Rodin'in acı çekmeyi ve kendini feda etmeyi kapsayan yaratıcı yaşam anlayışıyla ilgilidir. O sırada Rodin'in sekreteri olan Rilke, 'Bu iki beden arasındaki karışıklık sınırsız bir üzüntüyü yansıtıyor" dedi. Eser aynı zamanda Yeni Şiirler'de yer alacak olan 'Pieta' adlı şiir için ilham kaynağı oldu. Bu şiirde, Meryem Ana'nın oğlunun cesedini kucakladığı geleneksel sahne yerine onun bedeninin anılarıyla ilgilenen bir Maria Magdalena vardır ve onunla yaşadığı ve artık kaybetmiş olduğu cinsel yakınlık için sızlanmaktadır.

Gençliğinin 'Gece' şiirindeki Mesih'e alaycı bir şekilde dikenli tacını solan bir gülle değiş tokuş ederek kendisini gerçek bir kral gibi hissettirmeyi teklif eden meyhane dilberinin aksine 'Pieta' şiirinde, başarısız bir insan olan İsa'ya karşı duygularında sonuna kadar samimi bir Maria Magdalena vardır. Bu açık ve güçlü duygular samimiyetinden daha az cinsellik içermez.

Yorgunsun ve o yorgun ağız

Acılı ağzımı arzulamıyor şimdi --

Ah İsa, İsa, belirlenmiş saatimiz ne vakitti?

İkimiz de böyle garip mahvolacağız.

Yeni Şiirler 1907 kitabında 'Pieta' şiirinden bir önceki şiir 'Zeytin Bahçesi'dir ve bu defa konuşan Getsemani Zeytin Bahçesinde

Tanrı'nın varlığına olan inancının çöküşüyle yüzleşen ve terk edilmiş halde ölümle tanışmaya hazırlanan İsa'dır. Öğrencilerine ana-babalarını ve ailelerini bırakıp kendisini takip etmelerini öğütleyen 'Mesih' bu defa şunları söyler:

Her şey terk eder geçenleri böyle kendinden

Ve onlar babaları tarafından tanınmaz

Ve dışlanırlar analarının rahminden.

Bu kitapta yer alan şiirlerin çoğunluğu, bu iki şiire benzer şekilde, dinsel bir teselli veya inanç önermez ve dünyevi anlatılarını dinsel bir çerçeve içinde ve bazen konu olan kişi olay veya mekânın bir parodisini yaparak sunar.

21 Eylül 2021

GENÇ APOLLO

Çoktan bahara ermiş bir sabah çok zaman
Henüz yapraklanmamış dallar arasında
İlerler: O da tıpkı öyledir, kafasında
Şiirlerinin ölümcül şekilde bize çarpan

Parlaklığına engel olacak bir şey yoktur;
Çünkü gölgelenmemiştir henüz hiç bakışları,
Çelenk için şakakları henüz çok soğuktur
Ve ancak çok daha ileride onun kaşları,

Uzun saplı güller bahçesine dönüşecektir,
Taç yaprakları kopup onlardan tane tane,
Şimdi henüz ısıltılı, açılmamış, sessiz,

Bir şeyler içerken gülümsemesiyle yalnız
Sanki şarkısı akıtılıyormuş gibi içine
Titreyen o ağzının üzerine düşecektir.

GENÇKIZIN YAKINMASI

Çok hoştu hepimizin daha
Çocuk olduğumuz o yıllarda,
Bu sık sık yalnız kalma isteğim;
Diğerleri için çekişmeyle geçti zaman,
Edindi kendine bir yan,
Edindi bir dost, bir düşman,
Bir yol, bir hayvan, bir resim.

Ve hala sanıyorum ki Yaşam,
Şöyle tefekkür etmeyi insana
Bahşetmekten usanmayacak asla:
Ben değil miyim içimdeki o en Muazzam?
O ben olan beni artık avutmayacak
Ve anlamayacak mı bir çocuk olarak?

Sanki birden bire sürüldüm
Ve büyük boy bir yalnızlıkla sarıldım
Dikilip uçlarında göğüslerimin,
Ederken hislerim feryat
Bir çift kanat
Veya bir son için.

AŞK ŞARKISI

Dokunmasını nasıl önleyeceğim
Ruhumun ruhuna? Üzerinden aşırarak
Nasıl göndereceğim başka şeylere?
Onu yerleştirmeyi ne çok isterdim
Derinliklerin titreştiğinde titreşmeyecek
Sessiz, hiç bilinmeyen bir yere
Yanına çoktandır kayıp şeylerin.
Dokunan şey bize, sana ve bana ama
Getirir ikimizi bir araya
İki telden tek ses çıkaran yay gibi tıpkı.
Ah hangi çalgıya gerilmişiz biz
Ve hangi çalgıcının elindeyiz?
Ah güzel şarkı.

ERİNNA'DAN SAPPHO'YA

Ah sen çılgın uzağa atan:
Başka eşyalar yanında bir cirit gibi
Yatıyorum ailemin yanında. Şarkın beni
Uzağa attı. Bilmiyorum, neredeyim şu an.
Kimse beni getiremez geri.
Beni düşünüyor örgü örerken kız kardeşim,
Tanıdık ayak sesleriyle dolu oda.
Uzaklarda yalnız ve bırakılmışım,
Titriyor gibiyim bir duada;
Çünkü o güzel tanrıça ortasında ışıyor
Efsanelerinin ve benim hayatımı yaşıyor.

SAPPHO'DAN ERİNNA'YA

Huzursuzluk vermek istiyorum sana,
Sarmaşık sarılmış çubuk, seni titretmek istiyorum.
İçine girmek istiyorum ölüm girercesine,
Ve seni mezar gibi iletmek istiyorum
Ondan ona her şeye: Bu şeylerin hepsine.

SAPPHO'DAN ALKAEUS'A

O söyleyemediğine yaklaştığında
Bakışlarını yere doğru eğdiğin
O zaman söylemek istediğin neydi bana
Ve neydi ruhuma karşı olan ilgin?

Bak dostum, bunların söylenmesi
Bizi aldı ve taşıdı şöhrete kadar.
Düşünüyorum da: tatlı bekâretimizi
Rezil edecektik seninle gelseydik eğer,

Ki biz, yani aydınlanmış ben ve benimle
Aydınlananlar, biz esirgedikleri Tanrının,
Büyüyen göğüslerimizle koksun diye
Bir elma bahçesi gibi Midilli geceleyin
Taşıdık onları el değmemiş halde.—

Evet, bu göğüsleri, senin hani
Bir meyve çelengine bile seçmediğin,
Yüzünü çevirdiğin, ey talibim.
Git ve bırak beni. Ki lirime gelsin
O engellediklerin: Hazır bekliyor hepsi.

Bu Tanrı bir çiftin olmaz destekçisi,
Geçiyorsa içinden sadece birinin...

BİR GENÇ KIZIN MEZAR ANITI

Hala hatırlıyoruz. Olanların hepsi
Yaşanıyor sanki bir kez daha.
Limon sahilindeki bir ağaç gibi
Uzatmıştın parlak, küçük göğüslerini
Kan akışının kabarmalarına

O tanrının.
Ki o gezgin yumuşak
Aldatıcısıydı genç kadınların.
Tatlı ve ıslıklı, hayallerin gibi sıcak,
Körpe bedenini bulut gibi kaplayarak
Gerilmişti yayı gibi kaşlarının.

KURBAN

Nasıl çiçek açıyor ilk gördüğüm-den beri
Kokular saçarak damarlarımdan gövdem;
Bak, yürüyorum daha dik, daha diri,
Sense bekliyorsun yalnız--: Kimsin, bilsem.

Duyuyorum yükseliyorum gibi bir his,
Geçmiş yok oluyor içimde yaprak yaprak,
Yıldızlar gibi gülümsemen duruyor yalnız
Yüzünde ve bana da geçiyor o çabucak.

Çocukluğumda çevremde konmamış isim
Ve su gibi parlayan her ne vardıysa benim,
Saçlarının alevinden ateşlenmiş
Ve narin göğüslerin tarafından taçlanmış
Bu sunakta hepsine senin ismini vereceğim.

DOĞULU SABAH ŞARKISI

Bir sahile benzemiyor mu bir parça,
Uzandığımız bir sahil şeridine bu yatak?
Kesin bir şey yok gözlerimi kamaştırarak
Duyularımı aşan dik göğüslerinden başka.

Çünkü bağıran ve birbirlerince yenen
Hayvanların cıgıllıklarıyla dolu bu gece
Korkunç yabancı değil mi bize? Hem de nice:
Dışarıda yavaşça doğan, o şabah denen,
Gecedен daha anlaşılır değil mi bizce?

Erkek organı taç-yapraklar nasıl sarıyor
Birbirimize biz de öyle sarılmalıyız:
Her yerde o kadar fazla ki yanlış
Ve birikiyor ve aramıza girmek için saldırıyor.

Fakat biz birbirimize sarılırken sanki kenetle,
Yaklaştığını görmemek için onun her yönden,
O doğabilir senden, doğabilir benden:
Çünkü ruhlarımız var oluyor ihanetle.

ABISAG

İ

Genç kız yatıyordu ihtiyara sarılmış halde
Çocuksu kolları hizmetçiler tarafından,
Kız korkarak onun yaşlılığından
Yatıyordu tatlı uzun saatlerdir üzerinde.

Bir baykuş cığlık atarken ara sıra
Yüzünü dönüyordu kız sakalına ihtiyarın;
Ve gecede ne varsa hepsi geldi ve toplandı
Çevrelerinde korku ve arzuyla.

Yıldızlar kızla birlikte ürperdi,
Araştıran bir koku girdi odanın içine,
Bir perde hareket etti ve bir işaret verdi,
Bakışları düştü işaretin peşine.

Fakat sımsıkı sarıldı kız, o acınası, zayıf
Ve gecelerin gecesinin almadığı Davud'a,
Yatıyordu onun artan soğukluğunda
Bir bakire olarak ve ruh kadar hafif.

II

Kral Dinlenme Günü oturdu akşama dek
Yaptığı işleri, tatmadığı zevkleri dünyada
Ve elinde büyüyen gözde köpeğini düşünerek.
Fakat geceleyin sarılarak kapandı Abisag
Üzerine onun. Hayırsız bir sahil gibi تنها
Uzandı geçmiş hayatı allak bullak,
Kızın göğüslerinin yıldızları altında.

Kadınlardan anlayan biri olarak o bazı bazı
Kaşlarının altından süzüyor, fark ediyordu
O açılmamış ağzı, hiç öpülmemiş ağzı;
Ve gördü ki kızın arzusunun su bulma çubuğu
Yönelmiyordu hiç Kralın altına doğru.
Titredi. Dinledi nasıl dinlerse bir tazi
Ve onu arayıp içindeki son kanda buldu.

DAVUT SAUL'UN ÖNÜNDE ŞARKI SÖYLÜYOR

Kralım duyuyor musun lirimin telleri
Nasıl geçtiğimiz mesafelere fırlatıyor?
Karma karışık yıldızlar karşılıyor bizi
Ve düşüyoruz sonunda yağmur gibi,
Yağmurun düştüğü yer çiçek açıyor.

Çiçek açıyor kızlar, bildiğin gibi hala,
Olgunlaştılar, çıkarıyorlar beni baştan;
Kokusunu hissedebilirsin bakirelerin
Ve çok sırlar saklayan kapılar ardında
Gergin ve hafif soluyarak duran gençlerin.

Sesim hepsini sana geri getirse keşke.
Yalpalıyor sarhoşluktan ezgilerim fakat:
Gecelerinde Kralım, senin gecelerinde --,
Ah o vücutlar, nasıl güzeldi hepsi de,
Nasıl kalmışlardı kudretinden bitakat.

Hissettiğim için lirimle eşlik edebilirim,
Tüm anılarına. Hangi telden çıkarabilirim
Onların o derin zevk iniltilerini fakat?—

II

Kralım, oldun her şeyin sahibi
Ve hayatımı mahvettin bunlarla
Ve gölgele kapladın üzerimi:

Gel tahtından buraya ve parçala
Böyle böyle eskittiğin lirimi.

Bir ağaç o adeta, kuru, çıplak:
Sana meyve veren dallar arasından
Şimdi bakıyor sanki gelecek günlerden
Bir boşluk--, zar zor tanıdığım ancak.

İzin ver, yatmayayım artık çalgımla;
Bir bak şuna, benim şu çocuksu elim
Bir beden in oktavlarını, Kralım,
Kavrayamaz mı sanıyorsun hala?

III

Kralım, karanlığa saklıyorsun kendini,
Ancak sana hükmediyorum hala.
Güçlü şarkım bak kesilmedi,
Ve soğuyor giderek aramızdaki hava.
Yetim kalbimle şaşkın kalbin
Kapılmış öfke bulutlarına senin
Kenetlenmiş birbirine dişleri
Ve bütünleşmişler avuç avuca.

Hissediyor musun, nasıl değişmekteyiz?
Kralım, Kralım, ruha dönüyor madde.
Sarıldığımız zaman birbirimize yalnız,
Sen gence, Kralım, yaşlıya ben de,
Oluyoruz sanki bir dönen-yıldız.

YUŞA'NIN MECLİSİ

Irmak nasıl çıkışında kendi setini
Yıkarsa taşıdığı büyük su kütlesiyle,
Aynı öyle önde gelenler heyetinin
Sesini yardı Yuşa son kez sesiyle.

Nasıl da alt olmuştu onca gülüşen,
Kalmıştı elleri ve kalpleri kımıldısız,
Yükselmişti sanki yapılmış otuz savaşın
Gümbürtüsü o ağızdan: Ve söze girdi o ağız.

Ve hayretteydi yine binlercesi onların
Aynı o gün oldukları gibi Eriha önlerinde,
Ama onun içindeydi şimdi sesi trombonların,
Ve onların yaşam surları sarsıldı içlerinde,

Öyle ki debelendi hepsi korkusundan
Ve savunmasız ve eziktiler anmadan daha
Onun güneşe nasıl bir şeyden sakınmadan
Dur! diye bağırdığını Eriha'da.

Ve Tanrı gitmişti bir uşak gibi çekinerek
Ve güneşi o katliamcı soyun üzerinde
Tutmuştu elleri acıyana dek,
Birisi orada durmasını istedi diye sadece.

İşte o kişiydi; oydu bu ihtiyar,
Aralarında, artık muteber değil onun fikri,
Yüz yaşına geldi diye konuştular.
O da kalktı ve girdi çadırlarından içeri.

Vurdu başakları dolu dövercesine.
Tanrılarına sözünüz ne? Seçiminizi bekleyerek
Sayısız tanrılar duruyor çevrenizde.
Fakat onları seçerseniz Rab sizi ezecek.

Ve sonra tavrında benzersiz bir azamet:
Ben ve ailem dedi bağlı kalacağız Rabbimize.

O an bağıştı hepsi: Yardım et, göster bir işaret,
Ve bu zor seçimimizde bizlere güç ver.

Fakat onlar yıllardır suskun gibi çıktığını gördü,
Onun dağdaki müstahkem kalesine doğru;
Olmayacaktı artık. Çıkışıydı bu son sefer.

KAYIP OĞLUN GİDİŞİ

Bırmak gitmek tüm bu karmaşayı şimdi;
Tüm bu biz olmasına rağmen bizim olmayan,
Bizi eski kuyulardaki sular gibi
Titreyerek yansıtan ama görüntümüzü parçalayan,
Bize bir kez daha dikenlerle sanki
Tutturulan tüm şeyleri – bırakmak
Ve ona, buna,
O hiç bakılmayana artık
(Gündeliktiler ve ortalık malıydılar nasıl da)
Aniden dikkatle bakmak: Hoşgörölü, müşfik,
Aynı bir başlangıçtaki gibi ve iyice yakından,
Çocukluğumuzu baştanbaşa dolduran
Yaşanmış acıların kişisel olmadığını
Sezerek kavramak --:
Ve sonra gitmek, çekip eli elden,
Açar gibi iyileşmiş bir yarayı yeniden,
Ve gitmek: Ama nereye? Meçhul bir yere,
Uzaklardaki, bağımız olmayan, sıcak bir diyara
Tüm olayların arkasında uzakta duran o
-Bahçe veya duvar- arka fona;
Ve gitmek: Ama neden? İçgüdüden, dürtüden,
Sabırsızlıktan, karanlık beklentiden,
Anlamamaktan, anlaşılmamış olmaktan gitmek.
Tüm bunları omuzlamak ve boşu boşuna
Belki de eldeki avuçtakini yitirmek
Ve nedenini bilmeden ölmek bir başına –

Bu mudur yeni bir hayata başlamak?

ZEYTİNLİK

Kararmış ve bitmiş halde zeytinliğe
Kararan yapraklar altında dolaşmaya çıktı
Ve toz kaplanmış alnını bıraktı
Yanan avuçlarındaki toz kaplı derinliğe.

Her şeyden sonrası buydu. Gelmişti son.
Şimdi gitmeliyim, körleşirken gözüm.
Beni neden varsın demeye zorluyorsun
Seni artık bulamıyorken özüm.

Seni artık bulamıyorum. Hayır, içimde yoksun.
Yoksun başka şeyde. Bu taşta yoksun.
Seni artık bulamıyorum. Yalnızım.

Senin sayende insanlığın dindirmeyi amaç
Edindiğim kederiyle yalnızım ben,
Olmayan senin, ey söylenmez utanç...

'Bir Melek geldi' dendi sonradan--.

Melek niye gelsin ki? Ah, ilgisizce
Yaprakları oynatarak gelen geceydi.
Havariler kıpırdadı düşlerinde.
Melek niye gelsin ki? Ah gelen geceydi.

Sıra dışı değildi gelen gece;
Böyle gelip geçen yüzlerce gece olur.
Köpekler uyur onlarda, taşlar yerinde durur.
Ah kederli bir gece, sıradan bir gece,
Bekler sabah olmasını yine.

Çünkü Melekler böyle dua edenlere gelmez,
Geceler böylelerin etrafında genişlemez.
Her şey terk eder geçenleri böyle kendinden
Ve onlar babaları tarafından tanınmaz
Ve dışlanırlar analarının rahminden.

PIETA

İşte, yeniden ayaklarını görüyorum, İsa,
Bir zamanlar ayaklarıydılar bir gencin
Utanarak soymuş ve yıkamıştım onları;
Saçlarımın içinde duruyorlardı nasıl şaşkın
Ve çalılığa takılmış beyaz bir geyik gibi.

Böylece, bu aşk gecesinde ilk defa
Hiç sevilmemiş uzuvlarını görüyorum.
İkimiz birlikte yatmamıştık asla
Ve şimdi sadece hayran seyrediyorum.

Ama bak ellerin delik deşik;
Sevgilim, değil bu benden gelen bir ısırtık.
Kalbin delinmiş, girebilirler içine;
Girmek bana mahsus olmalıydı sadece.

Çok yorgunsun ve o yorgun ağız
Acılı ağzımı arzulamıyor şimdi --
Ah İsa, İsa, bizim saatimiz nasıl geçti?
İkimiz de tuhaf bir şekilde ölmekteyiz.

KADINLARIN OZANA ŞARKISI

Bak, her şey açılıyor: açılıyoruz biz de;
Bir şey değiliz çünkü bu mutluluktan maada.
Bir hayvandaki kan ve karanlık içimizde
Bir ruh oldu ve devam ederek ruh olmaya

Sesleniyor. Ve sana sesleniyor o ruh.
Sense yalnız dış görünüşe bakıyorsun kesin,
Bir peyzajmış gibi: Yavaş ve duymadan tamah.
İşte bu yüzden, onun seslendiği sen değilsin

Zannediyoruz. Sen değil misin gerçekten,
O içinde tamamen kaybolduğumuz?
Başkasında daha çok olur muyduk senden?

Sonsuzluk bizi alarak geçip gidiyor.
Fakat sen sür, sen dinlediğimiz ağız,
Fakat sen, sen biz kadınları anlatan: sen sür.

ŞAİRİN ÖLÜMÜ

Yatıyordu. Yüzü solgun ve dolu yadsımakla,
Artık dünya ve ona ilişkin tüm bilgileri
Algılamasından koptuğundan beri
Dönmüş halde o duyarsız ilk yıla geri
Dayalı duruyordu dik konmuş yastıkta.

Bilememişti böyle yaşarken görenler,
Tüm bunlarla nasıl bir olduğunu onun,
Çünkü bu derinlikliler, bu kırlar, çimenler
Ve bu sular; tüm bunlar yüzüydü onun.

Ah bütün bu genişliklerdi onun yüzü
Ki oraları özler ve ulaşmaya çalışır hala;
Ve şimdi endişeyle ölmekte olan maskesi,
Çürüyen bir meyvenin adeta havada
Yumuşamış ve yarılmış iç bölümü.

BUDDHA

Adeta dinliyor gibi. Sessiz: Uzakta..
Duruyoruz ve onu artık işitmiyoruz.
O bir yıldız. Ve bizim göremediğimiz
Başka yıldızlar duruyor etrafında.

O her şey. Bizi görmesini, gerçekten de,
Umuyor muyuz? Buna gereksinir mi?
Biz burada önünde etsek de secde,
Durur o dalgın ve miskin bir hayvan gibi.

Çünkü bizi onun ayakları önüne atan,
Dönüp duruyor içinde milyonla senedir.
O, ne biliyorsak, hepsini aşan, unutan,
Ve bizi aşan neyse, hepsini öğrenendir.

ÖĞLEN MELEĞİ
CHARTRES ŞEHRİNDE

Güçlü Katedral'in etrafında sürekli düşünen
Bir inançsız gibi kuduran bu fırtınada,
Fark ederiz birden gülümsemele senin
Daha içtenlikli yönlendirildiğimizi sana:

Ey yüz ağızdan yapılmış bir ağız ile
Gülümseyen Melek, duygulanan şekil:
Dolan güneş saatinden saatlerimizin sana nasıl
Aktığını fark etmiyor musun bile,

Ki günün rakamlarının tamamı aynı anda,
Gerçekten eşit, derin bir denklikte durur onda,
Saatlerin tümü olgun ve zenginmiş gibi aynı?

Taş varlık, var oluşumuza dair ne biliyorsun?
Ve daha mutlu bir yüzle uzatıyor musun
Gecenin içine acaba o taş levhanı?

KATEDRAL

O küçük şehirlerde, etrafta çepeçevre,
Bir panayırda onu fark eden apansız
Ve korkuyla işi bırakıp kapanan, dilsiz,
Bağışmaları kesilen, davulları yükseklerle

Gergin kulaklarını dikip susan stantlar gibi
O asırlık köhne evler çömelip oturur--;
O, oradaki, sakince payandalarının eski
Pileli pelerininin içinde ayakta durur.
Ve evler hakkında hiçbir şey bilmez:

Kendi çevrelerini o katedrallerin
Ne de çok aşmış olduklarını görebilirsiniz
O küçük şehirlerde. Yükselişleri onların
Yakındaki yarattığımız bir eserin daima
Görüş alanımızı aşıyor olması benzeri
Her şeyi aşıyor ve sanki onlardan başka

Hiçbir şey olmuyor; sanki beceri
Sınırsızca birikip içlerinde taşlaşıyor
Ve onları mahkum ediyor bekaya,
Sanmayın ki onlar karanlık sokaklarda
Rastgele isimler alıyor ve öyle yaşıyor,
Giyen kırmızılı ve yeşilli çocuklar gibi
Her nasıl bir önlük vardıysa satıcının elinde.
Doğuş vardı orada o temellerde,
Güç ve gaye vardı bu yükselişte
Ve sevgi vardı her yerde, ekmek ve şarap gibi,
Doluydu cümle kapıları sevgi ağıtları ile.
Hayat durdu saatin vuruşu ile,
Feragat dolu yükseliş, birdenbire
Kesildi, ölüm vardı şimdi.

TAÇKAPISI

I

Duruyorlar, biçim verene kadar
Dev dalgalarla yıkayan, dinmiş bir tufan
Tarafından sanki burada bırakılmışlar;
Çekilen sular fazlasıyla iyi ve verici olan,

Hiçbir şeyi kavramayan ellerinden
Almış bunların pek çok özelliklerini.
Duruyorlar, bazalt kaya şekillerinden
Ayırt edilerek bir hale, bir piskopos takkesi

Bazen de bir gülümseme sayesinde,
Çünkü saklamış huzur saatlerini üzerinde
Bir çehre, sessiz bir saat kadranı olarak;

Şehrin acılı her inlemesini yakalayan
Bir kulak kepçesiydi bunlar bir zaman
Kapılarının derin girişlerine çekildiler artık.

II

Büyük bir genişliktir burada kast edilen:
Sanki kulisli bir tiyatro sahnesi olan dünya
Kast ediliyor: ve de sanki bunun aracılığıyla
Oynuyor rol pelerini içinde kahraman:--

Bu kapının saklısı da kendi derinliğinde,
Böyle trajik bir tiyatro oyunu oynuyor
Aynı Tanrı Baba kadar sınırsız ve özgür
Ve dönüşerek burada mucizevi bir şekilde

Hepsi sefaletin repertuvarından alınan
Küçük ve neredeyse hiç konuşmayan
Pek çok rol arasında bölünmüş bir oğula.

Körler, dışlananlar ve delilerden yalnız
Böylelikle doğar çünkü (bunu biliyoruz)
Başrol oyuncusu olarak Kurtarıcı İsa.

III

Göge yükselirler, kalpler tutulu kalır,
(Sonsuza dek durur ve atmazlar kat'iyen);
Dosdoğru, kendileri gibi dik bir tavır
Cübbe kıvrımlarından belirir nadiren

Ve dururlar yarım adım ilerledikten sonra,
Onları geride bıraktığı yerde yüzyılların.
Denge halindedirler üzerinde konsolların,
Görmedikleri bir dünyada.

O karmaşa dünyasında, o hiç ihlal etmedikleri,
Figür ve hayvanlar tehlikeye düşürecek gibi
Kıvrılır, sallanır ama yine de onları tutar:

Alınlarındaki bayrak direği düşmesin diye
Sadece seğirtir ve davranır delice,
Akrobatlar gibi oradaki nice karakter.

GÜL PENCERELER

İçeride: yürüyen uyuşuk patiler
Bir sessizlik yaratır neredeyse seni sersemleten;
Ve sonra nasıl da kedilerden biri aniden
Zorla kocaman gözlerinin içine çeker,

Gezen o boş bakışları ara sıra kendi üzerinde,--
O bakışlar ki yakalanmış gibi bir girdaba
Kısa bir müddet yüzer ve sonra gömülür dibe
Ve yok olur bildiği ne varsa kendi hakkında,

Dinleniyormuş gibi görünen bu gözler,
Açılıp gürültüyle çarparak kapanırken
Ve sürüklerken onu ta kızıl kanın içerisine--:

Yıllar önce Gül Pencereler aynı bunun gibi
Katedralin karanlığındaki bir kalbi
Tutmuş ve götürmüştü Tanrının içerisine.

SÜTUN BAŞLIĞI

Bir rüyanın sersemletici sancılar içinde
Doğurduğu o ucubelerden ertesi gün
Nasıl kaçıyorsa, kemerler de girift sütun
Başlıklarından öyle yükseliyor kubbeye

Ve orada bırakıyor o kalabalık ve esrarengiz
İç içe geçmiş halde kanat çırpın yaratıkları:
Duraksamalarını ve baş oynatışlarını apansız
Ve o güçlü yaprakları

Ki öz-sularını öfke gibi yükseltiyor
O yapraklar ve sıkıştırıyor sonunda
Ve ani bir hareketle dışarıya itiyor:

Bu kadim büyümeyi yaşatmak için
Kaldırarak endişeli yağmur gibi her ne varsa
Soğuk karanlıkta tekrar tekrar yere düşen.

ORTAÇAĞ'DA TANRI

Ve onlar onu içlerinde sakladılar,
Ve istediler o hep olsun ve hükmetsin,
Ve (göğe yükselişini önlemek için)
Tartı ağırlıkları gibi yüklediler

Yükünü ve kütlesini ona o koskoca
Katedrallerin. O dönerek göstermeli
Sonsuz rakamlarının üstünde sadece
Ve de bildirmeliydi bir saat misali

İşleri ve günlük görevleri onlara.
O tam çalışmaya başlamıştı ki ama,
Şehrin tüm insanları dehşete düştüler

Terk ettiler o korkunç sesinden dolayı,
Vurmaya devam eden o mekanizmayı
Ve saatin kadranından çıkıp kaçtılar.

MORG

Hazır yatıyorlar burada, arkalarından
Sanki onları birbirleriyle ve bu soğukla
Uzlaştırmayı ve bütünleştirmeyi bilen
Bir uygulama bulunmasını bekleyerek adeta;

Çünkü henüz her şey bitmiş değil sanki.
Ceplerinde kimlere ait isimler bulunmuş
Olmalı onların? Ağızları çevresindeki
Yorgunluk yıkanıp temizlenmiş;

Çıkmamış ama temizlenmiş sadece.
Sakalları şimdi biraz daha sert dikiliyor,
Ama bekçiler bundan memnun kalıyor,

İzleyiciler iğrenmiyor çünkü böylece.
Göz kapaklarının arkasındaki gözleri
Geriye dönmüş ve artık bakıyor içeri.

MAHKÛM

Elim yalnız bir hareket yapıyor
Onunla rutubetli kayalardan
Eski taşların üzerine düşen
Şeyleri uzağa atıyor.

Yalnız bu vuruşu duyuyorum,
Ve damlaların gidişine
Ayak uyduruyor kalbim
Akıp gidiyor onunla birlikte.

Damlasa onlar daha hızlı,
Gelir yine bir hayvan.
Daha parlak o yere hani --.
Ama o neydi bilir insan.

II.

Hayal et ki şimdi gök olan şey ve rüzgâr,
Ağzının havası, gözlerinin ışığı,
Kalbinin ve ellerinin yaptığı
O küçük boşluk dışında taş kesiliyor.

Ve içindeki o 'yarın', 'biraz daha geç',
'Gelecek yıl' ve 'ileride' dediklerin --
Yara oluyor içinde topluyor irin
Ve artık patlayıp akıyor hiç.

Ve çılgınlığa dönüşen ve azdıran şey seni
O hiç gülmeyen, sevgi dolu ağzını
Köpürtüyor bir kahkahayla.

Ve o tanrı, şimdi senin gardiyanın sadece
Ve son deliği dolduruyor zalimce
Kirli bir gözle. Ve sen yaşıyorsun hala.

PANTER

JARDİN BOTANİK BAHÇESİNDE

Öyle çok yorulmuş ki geçip duran bir yığın
Parmaklıktan gözleri artık bir şey almıyor.
Binlerce parmaklık var, binlerce parmaklığın
Ötesinde bir dünya yok gibi algılıyor.

En küçük daireler içinde esnek güçlü
Adımların oldukça yumuşak dolaşması,
Afallamış büyük bir iradenin durduğu
Bir merkez çevresinde sanki bir kudret dansı.

Sessizce göz-bebeği perdesi yalnız bazen
Açılıyor—. Bir resim giriyor akabinde,
Geçiyor kollarının sessiz gerginliğinden--
Ve ölüyor kalbinde.

ANTILOP

'ANTILOPE DORCAS'

Büyölüyorsun: İçinde bir işaretle sanki
Geçip giden bu kafiyeyle nasıl erişebilir
Seçilmiş iki tane sözcüğün ahengi.
Alnından yükseliyor yapraklar ve lir,

Ve sözleri birinin okumayı bırakarak
Kapattığı gözlerine seni görmek için
Koyduğu gül yaprakları kadar yumuşak
Aşk şarkılarıyla uyuyor her şeyin.

Yer değıştirdin. Dolu sanki her namlun
Sıçrayışla ve tetikte, patlamıyorlar sadece
Boynun kımıldamadan tuttuğu sürece

Kulaklarını diken başını: donakalır ya öyle aynı
Ormanda bir kadın yıkanırken hani,
Çevrilen yüzünde yansımasıyla gölün.

TEK BOYNUZLU AT

Hayretle başını yukarıya kaldırdı Aziz
Ve duası bir kep gibi arkasına düştü başından:
Kaçırılmış, çaresiz, sanki gözleriyle yalvaran
Bir ceylan gibi o inanılmaz beyaz hayvan
Yaklaşıyordu ona doğru sessiz sessiz.

Bacaklarının taşıdığı fildişinden çerçeve
Hassas bir denge içerisinde ilerliyordu,
Keyifle beyaz bir parıltı süzüldü tüylerinde,
Bir boynuz alnının ortasından yükseliyordu,
Aydaki bir kule gibi, sessiz ve açık bir şekilde,
Ve her adım onu dikmek için atılıyordu.

Pembe gri tüylü dudaklarını açtı bir parça
Ve bir an bembeyaz dişlerini parlattı
(her şeyden daha beyaz) boynuzlu at;
Burun deliklerini kaldırdı ve soludu yavaşça.
Hiçbir şeyin sınırlamadığı bakışları fakat
Hayalleri boşluğa doğru fırlattı
Ve mavi bir efsaneler-çemberini açtı.

AZİZ SABASTİAN

*

Yatar gibi duruyor ayakta; kaldırılmış
Büyük bir irade tarafından tamamen.
Süt veren anneler gibi uzaklara dalmış
Bir çelenge benziyor, kendi içinde örülen.

Ve işte oklar geliyor; şu an ve şu an
Ve sanki kasıklarından fışkırıyor,
Uçları titreyen, demirden oklar.
Gizemli gülüyor o, ne yara var ne kan.

Üzüntü duyuyor bir kez sadece
Ve gözleri açılıyor acılar içinde,
Düşmüş bir şeyi inkâr edene değin
Ve aşağılayarak bırakıyor kendi haline
Sanki yok edicilerini güzel bir şeyin.

BAĞIŞÇI

Bu resim, Ressam Locasına siparişti.
Rab İsa belki ona hiç görünmemişti;
İyilikle gelmemişti hiçbir yüce Piskopos
Yanına onun, burada verdiği gibi poz,
Ve hiçbiri nazikçe dokunmamıştı.

Hepsi şuydu belki de: şöyle diz çökmek
(Aynen bize öğretilmiş o tek şey gibi):
Diz çökmek: İnsanın dışarıya taşmak
İsteyen sınırlarını muhafaza etmesi
Ve tutarcasına atları avucunda
Sıkıca dizginlemesi kalbinin içinde.

Sözleşmesiz ve senet yapmaksızın,
Ortaya çıksaydı Olağanüstü varlık,
İşte o zaman bizi görmeyeceğini ve dalgın
Ve endişeleriyle meşgul halde yaklaşıp,
Yanımıza geleceğini umabilirdik.

MELEK

O, tüm sınırlama ve yükümlölüğü
Başını eğerek kendinden uzağa iter;
Çemberler çizen Sonsuz Geliş çünkü
Onun yüreğinden dimdik geçer.

Derin gök doludur emrindeki şekillerle
Ve seslenir onlardan biri: Gel, tanı --.
Sakın sıkıntılarını taşıısın diye verme
Onun nazik ellerine. Yoksa seni

Sertçe yoklamaya gelebilirler bir gece
Ve öfkeli insanlar gibi dalarlar kapından
Ve seni yakalar, açar, incelerler iyice
Ve dışarıya çıkarırlar kalıbından.

ROMA LAHİDİ

Ne var fakat inanmamıza engel olan
(Aynı bizim yerleştirilmemiz, dağıtılmamız)
Susuzluk, nefret ve karmaşa yalnız
Hepimizin içine yerleşir kısa bir an

Yavaşça eriyen giysiler içinde ve bu şeritler,
Yüzükler, tanrı ikonları ve cam eşyalarla birlikte,
Yavaşça çözünen biri bu şatafatlı lahitte
Yatıyordu geçmişte bir vakitler--

Bilinmeyen ağızlar onu yutana değin,
Ki hiç konuşmaz onlar. (Acaba nerede oluştu
Ve onları kullanmayı düşündü bir beyin?)

Ve sonra eski kemerlerden döküldü sonsuz su
İçlerine--: ve görüntüler yansıtıyor şimdi
Ve akıp gidiyor parlatarak içlerini.

KUĞU

Bu zorluk, bu yapılmamış işler içinden ağır
Ve ayakları bağlı gibi geçmek bir kuğunun
Noksan yaratılmış yürüyüşünü andırır.

Ölmek, bu her gün durduğumuz toprak
Üzerinden kayıp gitmek ise andırır onun
Kendini aşağıya bırakmasını korkarak--:

Ki o sular karşılar alır onu nazikçe
Ve sanki memnuniyetle açılır ve peş peşe
Dalgalarla çekilir altından geriye doğru;
Kendini olabildiğince sessiz ve emin
Giderek daha şahane ve daha ergin
Ve daha rahat süzölmeye bırakırken kuğu.

ÇOCUKLUK

Bir söz etmeden önce çekip giden şey için,
O haliyle bir daha asla geri dönmeyen
Çocukluğun o uzun akşam-üzerlerinden,
Etraflıca düşünmek iyidir-- fakat niçin?

Hala uyarır bizi--: bir yağmurda mesela,
Anlamı nedir artık söyleyemeyiz fakat;
Karşılaşmak, birleşmek, yolculuğa devamla
Dolu olmadı asla öyle bir daha hayat

Bize bir eşyaya olandan, bir hayvana veya
Başka bir şey olmayan o zamanlardaki gibi:
Onların dünyasını yaşadık insanvari
Ve görüntüyle dolduk taşasıya.

Ve bir çoban kadar yalnızlaştık giderek
Ve uzak mesafeler omuzladık biz nasıl
Ve sanki çağrıldık ve çekildik uzak yerlerden

Ve uzun bir ayraç şeridi gibi usul usul
İlerledikçe şimdi bizi sersemleştiren
Şu resim albümünün içinden geçtik.

DANTEL

I

Geçici bir varlığa, asılsız bir kıvanca
Karşılık kullanılıyor İnsanlık sözü:
Gözlerini şu sık-örgü küçük bir parça
Dantele dönüştürmüş olman acaba
İnsanlık mı? Geri ister misin o iki gözü?

Sen, münzevi ve nihayet kör olan kişi
Bu şeyin içinde mi tüm mutluluğun,
Yüce hislerinin küçültülmüş halde gittiği,
Arasına benzeyen yerde mi gövdeyle kabuğun?

Ruhunu kendi zamanından çekti elin
Yazgıdaki bir çatlak, bir yarık vasıtasıyla;
O şimdi o kadar içinde ki bu parlak dantelin,
Karşısında gülümsetiyor beni faydasıyla.

II

Ve eğer bir gün yaptığımız bu işin
Ve başımıza gelenlerin, onların yolunda
Çocuk ayakkabılarımızdan kurtulmak için
Çabalamamıza değmeyecek kadar alelade
Ve tuhaf olduğu görülürse; Bu solmuş şerit,
Bu sıkı-örülmüş çiçekli dantel kenar
Dayanmamıza yetmez mi o vakit
Acaba bu duruma? Bakın: Yapıldı bunlar.

Kim bilir, belki bir hayattan geçildi vaz?
Bir mutluluk vardı ve feda edildi,
Ve sonunda, fedakârlıkla çok veya az,
Bu şey çıktı ortaya, hayattan kolay değildi
Bitti ama ve öyle güzel ki, erken sayılmaz
Gülümsemek ve uçmak için artık sanki.

ŞAİR

Uzaklaşıyorsun, ey Saat.
Yaralıyor beni çırpıtığın kanat.
Yalnızım: Ne yapayım ağzımı?
Gecemi? Gündüzümü?

Ne bir evim var, ne sevdiğim,
Ne bir işim var belli.
Ne varsa kendimi verdiğim,
Zengin oldu ve tüketti beni.

BİR KADININ YAZGISI

Ava çıkmış kral sıradan bir bardak yakalar
İçinden bir şey içmek için ve sonra sahibi,
O bardağı kaldırıp bir köşeye saklar,
Sanki hiç bulunmaz bir şeymiş gibi:

Kader de -susamış o da- belki böyle kaldırdı
Bir kadını öpmek ve içmek için ara sıra
Ve kırmaktan korkarak küçük bir hayatı
Ortalıktan uzaklaştırdı sonra

Ve onu içinde bazı değerli eşyaları olan
(Ya da değerli oldukları var sayılan)
Tedirginlikle titreyen cam büfeye koydu.

O orada ödünç alınmış bir şey gibi durdu
Ve sadece yaşlandı ve körleşti giderek
Ne değerliydi ne de ender bir şeydi artık.

İYİLEŞEN KADIN

Gelip giden, bir şarkı gibi, caddelerde,
Ve yaklaşan ve ürküp tekrar kaçan sonra,
Kanat çırparak, yakalanan neredeyse
Derken tekrar dağılan uzaklara,

Hayat iyileşen bir kadınla oynuyor;
O bir haldeyken mutsuz ve tazecik,
Beceriksizce, zevk almaya yönelik,
Pek bilinmedik bir hareket yapıyor.

Ve bir his duyuyor baştan çıkarılma gibi,
İçi boş hayallerin ateşiyle yanan,
Katılaşmış eli, çok uzaklardan,
Çiçek açtıran bir dokunuşla sanki
Okşamaya gelirken sertleşen çenesini.

TANAGRA

Pişirmiş bir parça toprağı,
Sanki dev bir güneş.
Sanki elinin yaptığı
Hareket bir genç kızın
O andaki gibi kalmış,
Hiçbir şey aramaksızın,
Yönelmeden hiçbir his
Onu hiçbir hedefe,
Duran bir el gibi çenede
Kendine dokunarak yalnız.

Tutup çeviriyoruz elimizde
Bir figürü sonra diğerini;
Niçin yok olmadıklarını
Anlayabiliyoruz neredeyse, -
Ancak yaşanmış her şeye
Daha meraklı ve derinden
Bağlanmalı ve de gülmeliyiz
Belki biraz daha bariz
Bir sene öncesinden.

KÖRLEŞEN KADIN

Oturmuş çay içiyordu diğerleri gibi aynı.
Fincanı diğerlerinden daha başka
Tuttuğunu fark ettim en başta.
Güldü bir kez. İçimi acıttı sanki.

Ve kalktılar ve konuştular derken,
Yavaş yavaş ve öylesine rastgele
Odalardan odalara geçtiler (konuşa güle)
O ara gördüm onu. Tutuk, çekingen

Kalabalık önünde şarkı söylemek zorunda
Biri gibi diğerlerinin peşinden gitti;
Dışarının ışığı, bir göl üzerinde gibi,
Yansıdı sevinçli mavi gözlerinin üzerinde.

Yavaşça gitti peşlerinden ve sürdü bu hayli,
Sanki bir şey vardı hala aşılmadık;
Ama yine de bir Geçişten sonra sanki
O yürümeyecekti de uçacaktı artık.

YABANCI BİR PARKTA
BORGEBY-PARK

İki yol var. İkisi de çıkmaz bir yere.
Ama yine de biri, düşüncelerinde senin
İzin verir onda ilerlemene. Yittin sanırsın;
Ama bir kez daha iç bahçede
Yine bir başına kalırsın o mezar taşıyla
Ve şunu okursun üzerinde yine: Barones
Brit Sophie --Ve yine parmaklarınla
Hissedersin geçen yılların çokluğunu--.
Bu merakın sonu niçin hiç gelmez?

Duraksatan ne seni, ilk kez gelmişsin gibi
Bu nemli, karanlık ve hiç ayak basmamış
Kara-ağaçlıkta merak içinde seni?

Seni çeken zıt düşünce nedir buraya,
Araman için güneşli çiçek tarhlarında,
Bir gül ağacının adı gibi bir şeyi?

Seni sık sık ayakta tutan ne? Duyduğun ne?
Ve niçin seyredersin nihayet, cezbe içinde,
Boylu alev çiçeği çevresinde titreşen güveleri?

VEDA

Nasıl da hissettim ne demekmiş veda.
Nasıl da anarım o güzel birlikteliği yeniden
Sahneleyen, sürdüren ve paramparça eden
O karanlık, güçlü ve acımasız şeyi hala.

İzlerken nasıl da savunmasızdım
Bana ağlayarak, beni bırakarak
Arkamda kalanı, kadınlar gibi tüm
Ve ufacık ve solgun ve hepsi bu ancak:

Bir sallantı, ilgisi olmayan artık benimle,
Devam eden hafif bir sallanış —çok zor
Anlamak: belki de bir gugugun alelacele
Havalandığı bir erik ağacı sallanıyor.

ÖLÜM TECRÜBESİ

Bizi dışlayan bu gidiş hakkında hiçbir
Şey bilmeyiz. Trajedi yüz maskesinin
Tuhaf şekilde çarpıttığı ölüme dair
Hayranlık, sevgi veya kin

Duymamıza bir neden yok.
Dünya oynadığımız rollerle dolu hala.
Biz umursadıkça beğenilmeyi bunca çok
Ölüm de rolünü oynar, alkış almasa da.

Ama sen ayrılınca bu sahneye girdi
Geçip gitmiş olduğun yarıktan
Bir parça gerçeklik: Çimenin gerçek yeşili,
Gerçek gün-ışığı, gerçek orman.

Oyunu sürdürüyoruz; Güç sözleri ezberden
Korku içinde söyleyerek ve arada
Jestler ekleyerek; ayrılıp bizlerden,
Oyunumuzdan çıkan varlığın ama

Üzerimize o gerçeklikten inmiş
Bir bilgi gibi çökebiliyor bazı kere,
Böylelikle oynuyoruz hayatı bir süre,
Geçerek kendimizden, beklemeden alkış.

MAVİ ORTANCA

Andırıyor boya kutusundaki son yeşili
Tek mavisi olmayan onu uzaktan ancak
Yansıtan şemsiyeli bitkilerin ardındaki
Kuru, donuk ve kırıxık pek çok yaprak.

Onlar gözyaşı lekeli ve bozulmuş yansıtıyor,
Bozup silmek istiyor sanki onu yeniden
Ve üzerleri o yeşil, gri ve mor
Renkli eski mektup kâğıtları gibi aynen;

Bir çocuk önlüğü gibi soluk, ölgün,
Kullanılmayan artık, yaramayan bir işe:
Kısalığı nasıl da hissediliyor bir ömrün.

Birdenbire bir mavilik diriliyor sanki
Bir şemsiyeli bitkide ve yeşiller içinde
Görölüyor içli bir mavinin sevindiğı.

YAZ YAĞMURUNDAN ÖNCE

Nedir bilmediğimiz bir şey çekilir birden,
Beklenmedik bir anda tüm yeşilinden parkın;
Duyabiliriz onun pencereye çok yakın
Ve suskun durduğunu. Yalnız güçlü ve içten

Çalılıklar içinden öter bir yağmur-kuşu,
Düşüncemize Aziz Jerome'u getirerek:
Dökülen sağanağın duyacağı bu bir tek
Sesten nasıl da büyük bir yalnızlık ve coşku

Yükselir. Tablolarla duvarları salonun
Sanki sözlerimizi işitmesine onun
İzin yokmuşçasına bizlerden uzaklaşır.

Öğleden sonraların çocukken korktuğumuz
O müphem ışıkları, yıpranmış rengi solmuş
Duvar kâğıtlarının motiflerinden yansır.

SALONDA

Üstlerinde dantel göğüslük ve salon kostümü,
Çevresinde, düşüncesizce, hükümdar yıldızın
An be an kararan bir gece gibi bizim
Çevremizdeler nasıl da bu beylerin tümü,
Ve bu narin, kırılgan ama kıyafetleri yüzünden iri
Görünen ve kucağında duran elinin biri
Kucak köpeği tasmaşınca küçük pek çok bayan;
Nasıl da çevresindeler herkesin: Okuyan
Ve içlerinden bazıları şimdi onlara ait
Bibloları seyreden insanların çevresinde.

İncelikle, bırakırlar bizi rahat
Yaşamamız için hayatı idrakimiz çerçevesinde
Ve anlamadıkları gibi. Onlar çiçek açmak ister.
Açılmak güzel. Biz olgunlaşmak isteriz fakat
Ve bu kapanmak ve çile çekmek demektir.

SON AKŞAM

(BAYAN NONNA İÇİN)

Ve gece ve uzak gürültüler; tüm ordu
Araziden geçti çünkü bölük bölük.
Adam bakışlarını klavsenden kaldırdı
Ve ona baktı çalmaya devam ederek

Bakar gibi bir aynaya adeta:
Genç yüz çizgileriyle dolu nasıl
Ve bilerek kederini onların daha güzel
Ve çekici aktardığını her bir notada.

Fakat görüntü silinip kayboldu birden:
Cumbada güçlkle durdu kadın
Ve hızla dövünen kalbini bastırdı.

Müzik kesildi. İçeriye taze hava girdi.
Aynalı masaya kondu yabancı başka
Kurukafa armalı siyah askeri bir şapka.

BABAMIN GENÇLİK RESMİ

•

Gözlerinde düş. Alnı uzak bir şeye
Değiyor gibi. Ağzının çevresinde fevkalade
Bir gençlik, gülümsemeyen bir cazibe
Ve önünde incelikli asil üniformasının
Örgülü dekoratif kordonlarının
Kılıcının kafesli kabzası ve iki eli--,
Beklemede, sakın ve her şeye mesafeli.

Neredeyse, hiç görünmüyorlar şimdi.
Sanki ilk onlar, uzaklara ulaşarak, yok olmuş.
Diğer kısımlar gömülmüş kendi içine
Ve yitmiş, anlamadığımız biçimde
Ve kendi derinliğinde solmuş--.
Hızla eriyip gidiyor bu eski resim
Daha yavaş eriyen ellerimde benim.

1906 YILINDA OTO-PORTREM

Kökü eskilere dayanan bir soyluluk
Kendini kaş çıkıntılarında gösteriyor.
Çocuk gözlerinde hala korku ve mavilik
Ve bir aptalın değil de yer yer
Bir yardımcının, bir kadının tevazuu belirliyor.
Ağız gibi bir ağız, büyük ve noksansız
Pek ikna edici değil fakat söylüyor
Doğru olanları. Alın saf, temiz
Ve gölgeler içinde memnun, yere bakıyor.

Bunlar, bir bütün olarak, hissedildi sadece;
Asla bir başarıda veya bir sıkıntıda
Kalıcı bir eser olsun diye yapılmadı,
Fakat yine de sanki dağınık şeylerle
Uzaktan ciddi ve gerçek bir şey tasarlandı.

KRAL

Kral on altısında.
On altısında ve devletin sahibi.
Bakıyor bir pusudaymış gibi,
Konseyin yaşlılarının ötesinde

Herhangi bir yere, içine salonun
Ve tek hissettiği şey muhtemelen
Uzun, dar, sert çenesine değen
Soğuk zinciri Altın Postlu madalyonun.

Ölüm cezası hükmü uzun zamandır
Önünde imzalanmayı bekliyor.
Ve sanıyorlar ıstırap duyduğunu.

Bilirlerdi tanısalar yeterince,
İmzasını atmadan önce sadece,
Yavaş yavaş yetmiş kadar saydığını.

YENİDEN DİRİLİŞ

Sesler geliyor kulağına Kont'un,
Işık sızan bir yarık görüyor;
Ailesinin mezar odasında metfun
On üç oğlunu uyandırıyor.

Selamlıyor eşleri olan iki kontesi
Saygıyla uzaktan uzağa--;
İçleri inanç dolu kalkıyor hepsi
Ebëdi hayat için ayağa

Ve diğerlerinin önünde bugün
Yürüsünler diye tereddütsüz
Yedi ve on üç yaşlarındayken
(bin altı yüz on senesi)
Flaman bölgesinde ölen
Erik ve Ulrike Dorotheen'i
Bekliyorlar yalnız.

SANCAKTAR

Diğerleri üzerlerine giydikleri her şeyi kaba
Ve sert bulur: demir, kumaş veya deri.
Bazen yumuşak bir tüy okşar onları gerçi,
Yine de yalnız başına ve sevgisizdir hepsi;
O --bir eş taşır gibi-- taşır sancağı ama
Tören üniformasının üzerinde.
Onun yanı sıra gider o dürülü ağır ipek,
Bazen de süzülür ellerinde.

Gözlerini kapayınca görebilir o bir tek
Bir gülümsemeyi: Ki onu asla bırakmaması gerek.

Ancak parlak zırhlarla geldiğinde düşman
Savaşarak onu ele geçireceği zaman--:

İşte o an saklamak için altında gömleğinin
Koparır gibi adeta genç kızlığından
Ucundan koparabilir onu sancak direğinin.

Ve verir bu, diğerlerine cesaret ve şan.

SON BREDERODE KONTUNUN TRKLERE
TUTSAK DÜŞMEKTEN KURTULUŞU

Korkunç bir takipti; uzaktan rengârenk
Ölüm tehditleri savurdular, akn halde firarı
Esnasında onun: Dünyada tehlike vardı bir tek.
Atalarının uzun eceresinin ona hiçbir yararı

Yoktu artık; böyle bir durumda tymek için zira
Avcılardan hızlı bir hayvan olsun yeter. ✱
Nehir hırdarak belirene dek az sonra.
Onu sıkıntıdan kurtardı verdiği bir karar

Ve yeniden o soylu kanın oğlu yaptı.
Onun vaktinden önce olgunlam yüzüne
Soylu kadınların gülümsemesi bir tatlılık serpti

Bir kez daha. Soylu atını zorlayarak sürdü,
Kalbi gibi, kana bulanm, muhteşem gitsin diye:
At onu kalesine götürür gibi nehre götürdü.

KURTİZAN

Venedik güneşi saçlarımı bir altın
Külçe yapmak istiyor: Bütün simyanın
Meşhur amacı bu. Şunlara bakın,
Köprülere benzeyen kaşlarım nasıl da

Kanallarla gizli bir bağ tesis eden
Böylece içinde deniz yükselen akıp değiştiren
Gözlerimin sessiz tehlikesinden
Alıp götürüyor insanı uzağa. Bir defa

Her kim görse beni özenir köpeğime,
Çünkü ateşte hiç yanmayan elim,
Şu dokunulmaz, süslü, bakımlı elim,

Dalgın dinlenir sık sık onun üzerinde--.
Ve zengin evlerin umudu çocuklar,
Zehirlenmiş gibi ağzımda helak olurlar.

VERSAY SARAYI'NIN
LİMONLUK BİNASI MERDİVENLERİ

Yürüyen krallar gibi sonunda
Belli saatlerde, neredeyse amaçsız
Yalnızlık peleriniyle, yolun iki yanında
Eğilenlere görünmek için yalnız--:

Tek başına, ona en başından baş eğmiş
Korkuluk parmaklıkları arasından
Çıkıyor tanrının lütfuyla yavaş yavaş
Göklere ve hiçbir yere merdiven;

Geride kalmalarını emretmiş gibi
Peşindekilere, -- kimse uzaktan takibi
Göze almıyor; taşıma izni yok kimsenin
Ağır kuyruğunu giydiği elbisenin.

MERMER SAVAŞ ARABASI

Çekim atlarında, ağırlığı yediye edilmiş pay,
O kımıldamayan asla, adımlara dönüşmekte;
Çünkü mermerin merkezinde gururla birlikte
Durmakta olan yaş, direnç ve her şey,

İnsanlara gösteriyor kendini. Bakın
Tanınmıyor değil o, herhangi bir adla,
Hayır; dramda kahramanın baskıyı ilkin
Halka göstermesi ve durdurması gibi bir anda

Geliyor o günün tıkanmış akışından
Geçerek, o bütün ihtişamıyla geliyor,
Yaklaşır gibi muzaffer büyük bir komutan

Nihayet yavaşça; ve yavaşça önündeki
Onun ağırlığıyla zorlanan tutsaklarla geliyor.
Ve yaklaşıyor hala ve durduruyor her şeyi.

BUDA

Altının parıltısını fark ediyor
Yabancı çekingen hacılar uzaktan bile;
Yığmış sanki pek çok imparator
Şahsi hazinelerini pişmanlık ile.

Fakat yanına gelince oluyorlar deli
Görkemi karşısında kaşlarının:
Çünkü bunlar ne onların içki kadehi
Ne de küpesi eşlerinin.

Bir bilen var mı, kim söyler,
Bu heykeli bir lotus kaidesine
Dikmek için eritilmiş hangi şeyler?

Ki sarısı daha sessiz ve sakın altından
Ve dokunur gibi kendisine
Dokunuyor boşluğa her-yandan.

ROMA ÇEŞMESİ
BORGHESE

Eski bir mermer havuzdan iki çanak
Yükseliyor birbirinin üzerinde
Ve su üsttekinden dökülüyor usulcacık
Onun fısıltılarına karşılık sessizce

Ve bir avuç içinde yeşiller ve karanlık
Ardındaki gökyüzünü ona gizlice
Bilinmeyen bir şey gibi göstererek
Aşağıda bekleyen suyun üzerine;

O güzelim kabının içinde, huzurla,
Yabancılamadan, halka halka yayılıyor,
Ama bazen, düşte gibi ve damla damla

Sessizce süzülerek yosunlardan
Üzerine düşenlerle havzasını değiştiren
Sonuncu aynaya yerleşiyor.

ATLIKARINCA

LÜKSEMBURG BAHÇESİ

Bir sürü rengarenk at kısa bir süreliğine
Bir çatı ve onun gölgesiyle dönüyor
Ki o atların hepsi batmadan önce
Hayli bocalayan ülkeden gelmişler.
Arabalara koşulmuş olsa da bazıları
İfadelerinde hala cesaret var;
Bir aslan geçiyor onlarla kızgın kırmızı
Ve arada bir beyaz bir fil geçiyor.

Bir de geyik var, ormanda gibi tıpkı,
Tek farkı sırtına bir eğer vurulmuş
Ve üstüne mavili bir kız oturtulmuş.

Ve aslana biniyor beyazlı bir oğlan
Ve küçük sıcak eliyle onu tutuyor,
Dişlerini ve dilini gösterirken aslan.

Ve arada bir beyaz bir fil geçiyor.

Ve atların üzerinde neredeyse bunlara
Binecek yaşı geçmiş bazı parlak kızlar da
Gelip geçiyor: ve yükselip alçaldıkça
Bu tarafa, bir yerlere bakıyor—

Ve arada bir beyaz bir fil geçiyor.

Böyle bitirmek için devam ediyor hızla
Sırf daireler çiziyor ve dönüyor amaçsız.
Zar zor görünüp geçiyor küçük bir yüz
Bir kırmızı, bir yeşil, bir gri parıltıyla.
Ve çok defa, bu körleme ve nefes kesici
Oyunda bu tarafa bakan göz kamaştırıcı
Mutlu bir gülümseme kayboluyor.

İSPANYOL RAKKASE

Tutuşup yanmadan önce her yöne
Ak, titrek diller uzatan bir kibrit çöpü gibi,
Yakından izleyenlerin çemberi içerisinde,
Onun raksı başlıyor, hızlı, parlak ve ateşli
Bir şekilde titremeye ve genişlemeye.

Ve bir anda alev oluyor tamamen.

Bir bakışıyla saçlarını tutuşturuyor
Ve cüretkâr bir hünerle dönerek birden
Çıplak kollarının korkmuş yılanlar gibi tıpkı
Gergin ve çingırdayarak içinden çıktığı
Bu yangında elbisesini savuruyor.

Ve sonra: onu saran ateş azalıyor adeta,
Bir araya topluyor hepsini küstahça
Ve mağrur bir hareketle çarpıyor yere
Ve bakıyor: ateş zeminde yatıyor öfkeyle
Ve hala alev saçıyor ve olmuyor teslim--.
Fakat o galip, kendinden emin ve tatlı bir selam
Tebessümüyle yüzünü yukarıya kaldırıyor
Ve küçük sağlam ayaklarıyla onu eziyor.

KULE

Toprağın içinde. Körlemesine tırmandığın,
Eğimli nehir yataklarında tırmandığın o yer,
Adeta en yüksek yüzeyi toprağın
Ki yavaşça ortaya çıkıyor o nehirler

Karanlığın yol arayan sularının birleşmesiyle
Ki yüzün senin o mesafeyi yarıp geçiyor
Doğarcasına ve görüyorsun onu birdenbire
Sanki arkandaki yamaçtan aşağı düşüyor

Ve o canavarca senin üzerine inerken
Boynuz gibi parlayan çatıların arasında,
Görüyor, uyarılıyor, korkuyor ve düşünüyorsun:
Ya süslenmiş bir boğa gibi tırmanırsa--:

Fakat alıp götürüyor daracık çıkıştan seni
Esen ışık. Neredeyse uçarak görüyorsun yine
Buradaki gökleri, kamaşma kamaşma üstüne,
Ve oradaki uyarılmış ve istek dolu derinliği,

Ve saat ve saat, eş zamanlı ortaya çıkan
Patinir'in resmindeki gibi küçük günleri,
Ki köprüler köpekler gibi atlar içinde onun,
Daima parlayan yolu takip eder,
Saklanır bazen ardına o tuhaf evlerin
Sadece arka planda yürüyene kadar
Çalılıklar ve doğa içinde sakın sakın.

FURNES'TE PAZAR MEYDANI

Geçenler tarafından genişletilmiş rastgele:
Öfke ve isyan ve ölüm hükümlüsüne
Refakat eden karmaşa tarafından
Ve karnaval çığırtkanlarının ağzı ve bir sürü kulübe
Ve geçen Dük tarafından atının üzerinde
Ve Burgonya'ya mahsus o şaşaa tarafından,

(Dört tarafından saran geçmişı tarafından):

Bu meydan uzaklardaki pencereleri
Yaklaşmaya ve genişliğini görmeye çağırır
Burada çalışanlar ve aveneleri
Pazar tezgâhlarını aralarında ağır ağır

Paylaşır ve donatırken. Çatılara çıkan
Küçük evler görmek ister tüm ne varsa orda
Arkalarında daima hadsiz hesapsız duran
Çekingen kuleler gizlenir dizilip artarda.

QUAI DU ROSAIRE

BRÜGGE

Sokakların aheste aheste bir gidişi var
(Bir hastalıktan kalkan insanlar gibi hani bazen
'Önceden burada ne vardı?' diye düşünerek gezen)
Ve hayli zaman bekler bir meydana varanlar

Etraflarındaki şeyler erise de ne kadar çok,
Onların hiçbir zaman olamayacakları kadar gerçek
Ayna yansıması resimler içlerinde asılı duran
Akşamın duruladığı suların üzerinden
Bir adımda aşan bir başka sokağı.

Bitip gitmemiş mi bu şehir? Görüyorsun şimdi
(Anlaşılması imkânsız bir yasaya göre)
O uyanıyor ve sınırlı o alanda arınıyor
Sanki orada hayat bir şey değil bulunması zor;
Orada asılı bahçeler şimdi büyük ve değerli duruyor,
Orada kafeler ve barlarda dansçılar dönmeye başlıyor
Aydınlanan pencerelerin ardında birdenbire.

Yukarıda ne mi kalmış? Sanırım, sessizlik yalnız
Ve o tadını çıkarıyor göklere asılı çan takımının
Ezgilerinin o tatlı üzüm salkımının
Tane tane, yavaş yavaş ve kimseden sakınmasız.

RAHİBE ODALARI

BÉGUINAGE SAINTE-ELISABETH. BRUGGE

I

Sanki yüksek kapıda bir bekçi yok,
Aynı keyifle ileri geri çalışıyor köprü,
Yine de herkes güvende bu eski açık
Karaağaç bahçesinde ve buradan dışarı
Çıkıyor artık hiçbiri, içlerinde niçin
Bunca çok sevgi olduğunu anlamak için,
Yürürlerken incecik kilise yolunda.

Diz çökmüş, saf ketenle örtülü halde orada,
Öyle çok benziyorlar ki, birinin yalnız
Dağılmış sütunlarda oluşan derin ve lekesiz
Yansıması vardır okunan ilahinin içinde sanki
Ve daima daha dik okuyarak yükselir sesleri
Ve oradan, ötesine gidilmeyen o yerden,
O zirveden, aldığını öteye iletmeyen
Meleklerle doğru kendilerini fırlatırlar.

Bu yüzden yükseldikleri ve döndüklerinde
Aşağıda, sessizdirler. Bu yüzden ıslak ellerle
Konuşmadan birbirlerini kutsamak için
Öne doğru bir eğilişle, o alınları serinleten,
Dudakları beyazlatan kutsal suya uzanırlar.

Ve sonra yine, kapalı ve çekingen
O incecik kilise yolunun üzerinde --
Gençler sessiz sedasız, büyükler değişken
Ve yaşlı bir kadın, duraklayarak, en geride--
Hemen gizlendikleri evlerine giderler
Ve küçük bir pencere camında parlayan
Bir parça saf yalnızlık zaman zaman,
Karaağaçların arasından görünür.

II

Bin tane camı kilise penceresinin,
İçinde sessizliğin, görüntünün ve aksinin
Olağanüstü yaşlanmış eski bir asma gibi
Karıştığı, sulandığı, karardığı ve sınırsız geliştiği
O avluya neyi aksettiriyor acaba şimdi?

Burada erimiş her şey, neredede bilmiyor kimse,
Dış dünya içtekinde, sonsuzluk durmaksızın
Geçen zamanda, derinlik derinliğin üstünde,
Belirsiz, göz kamaştıranın, el değmemiş, açığın.

Burada yaz gününün sallanan dekorunun
Arkasında duruyor geçen kıştan kalan gri:
Bekliyor sanki arkasında kibar biri
Hiç kımıldamadan sabırla çoktan beri
Ve önünde ağlayan bir kadın bekliyor onun.

KUTSAL MERYEM ALAYI
GENT

Kitleler halinde, ırmak ırmak, erimiş maden
Dökülüyor tüm kulelerden, aşağıda sanki
Sokakların biçiminde dökme bronzdan
Parlak bir gün olması gerekiyormuş gibi,

Ki kenarında, dövme ve kabartma rölyefte
Güzel kızlar ve delikanlıların renkli alayını
Ve dalgaların onu nasıl vurduğunu, sürükleyip aldığını
Nasıl ezdiğini belirsiz ağırlığının flamaların
Tanrının eli gibi görünmeyen maniaların
Nasıl durdurduğunu görebilirsiniz;

Ve yolun karşısında, aniden çıkan dumanlardan
Dehşete kapılmış haldeki yedi buhurdan,
Gümüş zincirlerini koparırcasına çekerek
Korku içinde havalanıyor adeta.

İçinde her şeyin durduğu, biriktiği ve aktığı,
Su yolunu çevreliyor seyircilerin kalabalığı.
Ki o gelmekte olan, o altın ve fildişi heykel,
Onun içinden altın örtüler arasında sallanarak
Kürsülerden gölgelikli balkonlara uzanıyor.

Ve tamamen beyazlar üzerinde,
Yüksekte taşınan ve İspanyol kıyafetleri giymiş,
Küçük kırmızı yüzlü ve kucağında çocuğu
Otmakta olan o eski heykeli tanıyorlar
Ve diz çöküyorlar, o giderek daha da yaklaşıyor,
Tacıyla her şeyden habersiz devrini kapamış,
Ve hala görkemli ipeklilerin içinden
Tahtadan bir haçla halkı kutsuyor.

Şimdi oradan diz çökmüş insanların
Yanından geçerken aşağıdan çekinerek bakanlar,
Bir kaşı ciddiyetle havaya kalkmış,
Mağrur, kızgın ve kararlı bir halde onu
Taşıyıcılarına emirler veriyormuş gibi görüyor:
Bu duruma şaşıyor, bekliyor, düşünüyor
Ve çekinerek yola devam ediyorlar. Fakat o

Tüm bu akışın adımlarını içinde hissediyor
Ve yapayalnız, bildik yollarda gidercesine
Büyük, kapısı açık katedralin çan seslerine doğru
Yüz kadının omzunda gidiyor.

ADA

I

Siliyor kumluktaki yolu yükselen son met,
Kalmıyor hiçbir yerin hiçbir şeyin bir farkı;
Açıkta küçük ada gözlerini kapalı
Tutuyor fakat daim: çepeçevre yüksek set

Sarmış sakinlerini ki uykuya doğmuştur
Onlar ve karıştırır sessizliğin içinde
Pek çok dünyalarını; hepsi ender konuşur,
Karaya vurmuş, meçhul, izah olmaz biçimde

Hayatlarına girip kalmış bir şeyin orda
Kitabesi gibidir onların her cümlesi.
Gözlerinin çocukluk günlerinden böylesi

Şeylerdir anlattığı: Onlarca kullanılmaz,
Kocaman, umursamaz, geri yollanmış kaç kez,
Sırf yalnızlıklarını büyüten daha fazla.

II

Adeta ay üstünde bir krater içinde
Duruyorlar: çiftlikler hep setle çevrilmişler,
Set içinde bahçeler hepsi aynı biçimde
Giydirilmiş ve yetim misali taranmışlar

Sertçe buraya atan ve nice günler boyu
Ölüm ile korkutan fırtına tarafından.
Oturup evlerinde sonra eğik aynadan
Komodinin üstünde duran o tuhaf şeyi

Seyrediyor insanlar. Akşam birinin oğlu
Dışarıya çıkıyor, ağlamakça duygulu
Bir ezgiyi çalıyor ağız mızıkasıyla;

Yabancı bir limanda duyduğu bu çocuğun--.
Dışarıda dış setin üzerinde bir koyun
Kendini büyütüyor korku salarcasına.

III

Yalnız içteki yakın, diğer her şey uzakta.
Yoğundur içerisi ve her gün sabah akşam
Her şeyle dolup taşar ve bu dile gelmez tam.
Küçücük bir yıldıza benzer ada adeta,

Ki odadaki uzay onu almaz ka'ale,
Bilinçsiz dehşetinin gücüyle eder tahrip,
Işık almadan, sesi duyulmadan, o böyle,
Yalnız başına, garip,

Ermesi amacıyla tüm bunların bir sona
Körler gibi çabalar, karanlık, kendisinin
İcadı yörüngede, uymadan planına
Ne gezegen, ne güneş ne de bir galaksinin.

.

KURTİZAN MEZARLARI

Uzun saçlarının içinde ve esmer, çok önce
 İçlerine çekilmiş yüzleriyle yatıyorlar.
 Gözleri muazzam bir mesafe görmüş gibi kapalı.
 İskeletler, ağızlar, çiçekler. Parlayan dişler
 Ağzın içinde fildişi satranç taşları gibi dizilmiş.
 Ve çiçekler, sarı inciler, incecik kemikler,
 Eller ve gömlekler, büzüşmüş kalbin üzerindeki
 Rengi solmuş kumaşlar. Ancak orada,
 Altında şu yüzüklerin, nazarlıkların
 Ve mavi göz taşlarının (sevenlerin hatırası)
 Kubbesine kadar çiçeklerle kaplanmış
 Sessiz aile mezar odası duruyor hala.
 Ve yine sarı – iri yuvarlak- inciler,
 Çepeçevre onların resimleriyle bezenmiş
 Pişmiş kilden kâseler, çiçekler gibi kokan
 Esans şişelerinin yeşil cam kırıkları
 Ve suretleri küçük Tanrıların: Ev sunağı,
 Mutlu Tanrıları ile kurtizan gök kubbesi.

Kopmuş bel kemerleri, basık bok-böcekleri,
 Dev cinsel organlı küçük heykeller,
 Gülen bir ağız, dansçılar ve koşucular,
 Hayvan ya da kuş biçimli muskaları avlayan
 Küçük yaylara benzeyen altın broşlar,
 Uzun iğneler ve narin mutfak eşyaları,
 Kırmızı zemininde bir geçitteki siyah kitabeye
 Benzeyen dörtlü at takımının gergin bacakları
 Koşan yuvarlak bir çömlek parçası.
 Ve yine çiçekler, etrafa saçılmış inciler,

Küçük bir lirin parlayan yanları,
Sis gibi örtülmüş tüllerin arasında,
Sanki ayakkabı-kozasından dışarı çıkıyor
Daha da hafiflemiş ayak-bileği-kelebeği.

Onlar öylece eşyalarla, değerli şeylerle,
Oyuncaklar, ev gereçleri, kırık dökük ıvr zıvırla
(İçlerine düşmüş her şeyle) dopdolu bir halde
Ve bir nehir dibi kadar karanlık yatıyorlar.

Pek çok delikanlı bedeninin kısa ve hızlı
Dalgalar yaparak üzerine atlayıp ilerlediği
(hepsi varlıklarını geleceğe aktarmak istiyordu)
Ve içlerinde yetişkin erkek akıntıları gürüldeyen
Nehir yataklarıydı onlar.
Ve oğlan çocukları çocukluğun dağlarından
Bazı kereler kaçır ve çekingen aşağıya inerlerdi
Ve seviye farkı duygularını uyarıncaya kadar
Etekte bulduğu şeylerle oynarlardı:

Sonra sığ duru suyla doldururlardı
Bu geniş kanalın bütün boşluğunu
Ve derin yerlerinde girdaplar yaparlardı;
Ve ilk kez olarak kıyıları ve uzaklardaki
Kuşların şarkılarını yansıtırlar, yukarıda
Hiçbir yerde kapalı olmayan gökyüzünde
Daha hoş bir ülkenin yıldızlı gecesi büyürken.

ORPHEUS. EURİDİKE. HERMES.

Ruhların acayip maden ocağıydı orası.
O karanlıkta, onlar gümüş damarları gibi
Sessizce ilerliyordu. Köklerin arasında,
İnsanlar âlemine çıkmakta olan kan oluşuyor
Ve porfir taşı gibi yoğun görünüyordu.
Kırmızı şey yoktu ondan başka.

Kayalıklar ve gerçekte var olmayan
Ormanlar vardı. Köprüler vardı boşluğu
Ve bir manzara üzerindeki yağmurlu gök gibi
Engin yatağının üzerinde asılı duran
O büyük gri kör edici gölü aşan.
Asude ve hoşgörölü çayırların arasında,
Yegâne yolun silinmiş dar zemini
Yere serili uzun bir beyazlık gibi belirdi.

Onlar bu yolu takiben geliyordu.

Öndeki ince yapılı mavi pelerinli kişi,
Sessiz, sabırsız, önüne bakıyordu.
Adımları, yolu büyük lokmalar halinde
Çiğnemededen yutuyordu. Ağır ve sıkılı elleri
Pelerinin katları arasından çıkıyor
Ve sol tarafına bir zeytin ağacı dalındaki
Bir gülfidanı gibi adeta kök salmış olan
Narin liri hatırlamıyordu artık.
Duyguları bölünmüştü onun:

Çünkü görmesi bir köpek gibi önünde koşar,
Geri döner, yanına gelir, yeniden uzaklaşır
Ve sonraki dönemde beklerken onu
İşitmesi bir koku gibi arkada kalıyordu.
Ama ona zaman zaman işitmesi tüm bu çıkışı
İzlemesi gereken diğer ikisinin yürüyüşüne kadar
Uzanyormuş gibi geliyordu ona.
Sonra yine yalnız kendi adımlarının yankısı
Ve pelerininin rüzgârı oluyordu arkasındaki.
Geliyorlardı, böyle diyordu fakat kendine;
Yüksek sesle diyor ve dinliyordu ses sönene kadar.
Geliyorlardı, korkunç bir sessizlikle yürüyen
Şu iki kişi onlarsa eğer. Bir kez arkasına
Dönebilseydi (Artık yerine getirilmesine
Çok yaklaşılmış taahhüdü bozardı gerçi,
Geriye dönüp bakmak) kesinlikle görmüş olurdu
Onu sessizce izleyen şu iki kişiyi:

O yolculuk ve uzak haberler Tanrısı,
Yol başlığının altında parlak gözleri,
Önüne uzattığı ince değneği
Ve ayak bileklerinde çırpılan kanatlar ile
Ve o kadın, sol eline verilmiş halde.

Öyle çok sevilmişti ki o kadın, tek bir lir
Tüm yaşlı kadınlardan çok yas tutuyordu;
Bu yastan içinde -orman ve vadi, yol ve belde,
Irmak ve hayvan- her şeyin bir kez daha
Var olduğu bir dünya oluşmuştu

Ve bu yas dünyasının etrafında,
Başka bir dünyanın etrafındaymış gibi
Bir güneş ve yıldızlı sessiz bir gök dönüyordu,
Şekli bozuk yıldızlarıyla bir yas göğü --:
Öylesine çok sevilmişti o kadın.

Gidiyordu fakat Tanrının elinde
Adımları uzun kefen sargısı yüzünden kısıtlı,
Tereddütlü, ağır, sabırsızlık göstermeden,
Kendi içindeydi, doğurması yakın kadın gibi,
Ne önündeki adamı düşünüyordu
Ne de hayata çıkan yolu.
Kendi içindeydi. Ve ölmüş olması bolluk gibi
Dolduruyordu onu.

Tatlı ve koyu renkli bir meyve gibi
Kendi büyük ölümüyle doluydu,
Öyle yeniydi ki bu, hiçbir şey anlamıyordu.

Yeni bir genç kızlığa girmişti o
Ve dokunulmazdı; akşam karanlığındaki
Genç bir çiçek gibi kapanmıştı cinselliği
Ve elleri eş olmaktan öylesine soğumuştur ki
Tanrının sonsuz nazik refakat dokunuşu bile
Onu aşırı bir yakınlaşma gibi rahatsız etti.

Ozanın şarkılarında sık sık yankılanan
O sarışın kadın değildi artık,
Artık geniş yatağın kokusu ve küçük adası,
Artık bu adamın malı değildi.

Uzun saçlar gibi çözüldü o çoktan,
Yağan yağmurlar gibi adandı,
Dağıtıldı çeşit çeşit erzak gibi.

Çoktan kök oldu o.

Ve Tanrı birdenbire
Onu tutup durdurunca ve acı bir haykırışla:
O arkasına döndü! diye seslenince
Bir şey anlamadı kadın ve sordu yavaşça: Kim?

Fakat ileride, aydınlık çıkışın önünde,
Ayakta karanlık, hatları seçilmeyen
Biri vardı. Orada ayakta duruyor
Ve bir kır patikasının üzerinde
Haber Tanrısının üzgün bir halde,
Adımları uzun kefen sargısı yüzünden kısıtlı,
Tereddütlü, ağır, sabırsızlık göstermeden,
Aynı yoldan geri dönen o siluetin peşinden
Sessizce gidişini izliyordu.

ALKESTİS

Haberci Tanrı bir anda aralarındaydı,
 Fokurdayan düğün yemeğinin içine
 Yeni bir katkı malzemesi gibi katılmıştı.
 İçki içmekte olanlar, Tanrının gizlice girdiğini
 Fark etmediler ah o tanrılığına nasıl da
 Islak bir pelerin gibi bürünmüştü
 Ve sanki onlardan biriydi, herhangi biri,
 Aralarından geçerken. Fakat konuklardan biri birden
 Konuşma arasında, baş masadaki ev sahibinin
 Artık her hareketinde ve tüm varlığıyla,
 Ona söylenmiş korkunç, tuhaf bir şeyi yansıtarak,
 Yukarıya doğru çekiliyormuş gibi
 Arkasına yaslanmadığını gördü.
 Ve hemen sonra kaynama kesilmişçesine
 Bir sessizlik oldu; sadece dipte, çoktandır sıkıcı,
 Yapmacık kahkahaların çürük kokusunu
 Vermekte olan bulanık gürültünün tortusu
 Ve dibe oturan gevezeliğin çökeltisi kaldı.
 Ve yüreği haberle dolu ve acımasız görünümlü
 Ayaktaki ince yapılı Tanrıyı tanıdılar, --
 Her şeyi neredeyse anlamışlardı.
 Ama durum yine de, onun anlattığı tüm bilgilerin
 Ötesindeydi, akıl alır gibi değildi.
 Admetus ölmek zorunda. Ne zaman? Bu saat.

Korkusunun kabuğunu parçaladı o fakat
 Ve Tanrıyla pazarlık yapmak amacıyla
 Elleri aralıklardan dışarıya uzattı.
 Yıllar için, sadece bir yılı için gençliğinin,

Aylar için, haftalar için, birkaç gün için,
Ah, günler değil, geceler için, sadece bir,
Bir gece için, bunun için sadece: bunun.
Ve Tanrı reddetti ve bağırdı genç adam o anda,
Bağırdı, tutmadı hiç bağırmasını ve bağırdı,
Annesinin doğururken bağırması gibi.

Ve ona doğru yaşlı bir kadın yaklaştı
Babası da geldi, yaşlı babası da,
Durdu yaşlı, bitkin, çaresiz bu iki kişi yanında
Bağıran gencin, o birden, hiç olmadığınca yakından
Onlara baktı, duraksadı, yutkundü ve konuştu:
Baba,
Hızlı yemene engel olan bu artığı,
Bu tortuyu çok mu önemsiyorsun?
Git de dök onu. Ya sen, sen yaşlı kadın,
Ana kadın,
Daha ne arıyorsun burada? Doğurdun işte.
Tuttu ikisini kurbanlık hayvanlar gibi
Tek pençesiyle. Bıraktı sonra birdenbire
Ve öteye itti yaşlıları, düşünce dolu, pırıl pırıl
Ve nefes nefese bağırdı: Kreon, Kreon!
Ve bundan, bu addan başka bir şey söylemedi.
Fakat karmakarışık masanın üzerinden
En iyi arkadaşına, sevdiğine doğru ateşler içinde
Uzattığı yüzünde söyleyemediği, adsız
Bekleyen başka bir şey daha vardı.
Yaşlıları (oradalar) görüyorsun, can bedelim olmaz onlar,
Bitmiş, tükenmiş, ölmüşler hani neredeyse,
Fakat senin, senin bütün güzelliğin üzerinde.

Fakat şimdi artık arkadaşını göremiyordu.
Gerilerde kalmıştı oysa şu oydu, şu gelen oydu,
Tanıdığından biraz daha ufakçaydı,
Narin ve üzgündü ağarmış gelinliğinin içinde.
Diğer insanlar onun için sadece içinden geçip geldiği
Ve hala ve hala geldiği bir geçitti--: (o birazdan burada,
Onun acıyla açılan kollarında olacak).
Genç adam beklerken kız sesleniyor; ona değil fakat.
Tanrıya sesleniyor ve Tanrı işitiyor onu
Sanki Tanrıyla birlikteki herkes işitiyor:

Kimse onun bedeli olamaz: Benden başka.
Benim ona bedel. Çünkü benim gibi bitecek
Başka biri yok. Burada sahip olduklarımdan
Geriye ne kalıyor? Şu, evet, şu ölümüm sadece.
Seni görevlendiren Tanrıça içeride beni bekleyen
Yatağın ölümler diyarına gidecekler için olduğunu
Söylemedi mi sana? Ayrılıyorum işte.
Elveda kere elveda.
Hiçbir ölü bundan fazlasını götüremez. İşte gidiyorum,
Tüm bunlar, şu an kocam olan adamın altına
Gömülüp orada erisin, çözülsün diye.
Haydi oraya götür beni: kocam için ölüyorum işte.

Ve Tanrı açık denizler üzerinde yön değiştiren
Bir rüzgâr gibi, neredeyse çoktan ölmüş birine
Benzeyen ve aniden kocasından uzaklaşan
Kıza yaklaştı ve ilahi bir el hareketiyle
Dünyevi yüz insan ömrü bahřetti ona.

Adam sendeleyerek ikisinin üzerine doğru düştü
Ve rüyada gibi tuttu onları. Onlar neredeyse
Kadınların bir araya toplaşıp ağlaştığı
Giriře varmıştı bile. Fakat o bir kez daha,
Kızın bir gülümsemeyle ona çevrilen yüzünü gördü;
Umut kadar parlak ve ölümün derinliklerinden,
Olgunlaşmış halde, ona, o yaşamakta olana
Çıkıp gelmek için verilmiş bir söz gibiydi
Bu gülümseme adeta—

Bunun üzerine adam,
Birden diz çökerken yüzünü kapattı elleriyle,
Bu gülümsemeden sonra hiçbir şey görmesin diye.

VENÜS'ÜN DOĞUŞU

Bağırışlar, huzursuzluklar, gürültüler
Ve endişeyle geçen geceden sonra bu sabah,-
Tüm deniz bir kez daha yarılıp açıldı ve çığlık attı.
Ve çığlık yavaş yavaş tekrar kesilir
Ve göğün solgun aydınlığı ve şafağından
Dilsiz balıkların uçurumuna düşerken -:
Deniz doğurdu.

Köpükten tüyleri parıldadı ilk ışıklarla,
Kenarında genç kızın beyaz, ıslak ve şaşkın,
Ayakta durmakta olduğu o geniş dalga rahminin.
Körpe yeşil bir yaprağın kıpırdanması, gerinmesi,
Sarmallığının ağır ağır çözülmesi gibi,
Serinlikte ve bakir seher rüzgârına karşı
Gerildi genç kızın vücudu.

Yükseldi dizler aylar gibi parlayarak
Ve kalçaların bulut kümeleri içine dalıp çıktı;
Baldırların narin gölgeleri geri döndü,
Ayaklar uzandı ve aydınlandı ışıkla,
Eklemler oynamaya başladı su içenlerin
Gırtlakları gibi.

Karın kalça çanağında bir çocuğun avucundaki
Taze bir meyve gibi yatıyordu.
Göbeğin küçük kadehinde
Bu aydınlık hayatın tüm karanlığı vardı.

Altından küçük bir dalga parıldayarak yükseldi
Ve suların ara sıra sessizce ince ince süzülüp aktığı
Beline vurdu sürekli.
Gün ışığı altında ama henüz gölgelenmemiş,
Nisan ayında bir huş ağacı gibi,
Sıcak, boş ve çıplak uzanıyordu edep yeri.

Kalça havuzundan bir fıskiye gibi yükselen
Ve uzun kollarının içinden nazlı nazlı
Saçlarının gür çağlayanı içinden daha hızlı dökülen
O dik vücudun üzerinde dengelenmiş halde
Durdu sonunda omuzların hassas terazisi.

Sonra eğilmiş yüz yavaş yavaş
Çöken karanlıktan sıyrılarak
Arı duru, ufki yükselişe geçti.
Onu çenenin ani kapanışı izledi.

Şimdi, boyun bir ışıık huzmesi ve içinde
Usare yükselen bir çiçek sapı gibi uzarken
Kollar da sahile varmaya çalışan kuğuların
Boyunları misali uzadı.

Sonra bu bedenın karanlık seherine
İlk nefes sabah rüzgârı gibi geldi.
Damar-ağaçlarının en narin dallarında
Bir fısıltı oldu ve kan derin yerlerinde
Şırıldamaya başladı onun.
Ve bu rüzgâr giderek büyüdü: Ve var gücüyle
Kendini yeni yetme göğüslere attı,
Onları doldurdu ve içlerini şişirdi,--
Göğüsler mesafelerle dolu yelkenler gibi
Hafif kızı sürükledi sahile doğru.

Böylece Tanrıça karaya çıktı.

Taze kıyı boyunca,
Hızla yürüyen kızın arkasından, öğlene dek
Sanki bir kucaklamadan ısınmış ve şaşkın
Çiçekler ve çimenler bitti. Kız yürüdü ve koştu.

Fakat öğleyin, en yoğun saatte,
Deniz bir kez daha kabardı
Ve bir Yunus balığı fırlattı aynı yere.
Ölü, kırmızı ve açılmış.

GÜL KÂSESİ

Öfkeli insanların parladığını gördün,
İki çocuğun saf nefretten bir şey halinde
Birbiriyle bütünleştiğini ve arıların saldırdığı
Bir hayvan gibi yerde yuvarlandığını gördün.
Aktörler, yığılıp kalan abartıcılar
Gemi azıya almış, devrilen atlar gördün
Beyinleri ağızlarından çıkıyormuş gibi
Bakışları uzaklarda, dişleri dışarıdaydı.

Fakat şimdi bunları nasıl unutacağını biliyorsun:
Çünkü o gül kâsesi senin önünde unutulmaz
Ve en ileri derecede varoluş ve eğilmeye
Tamamen dolu halde duruyor,
Uzanmak, asla verilmemek, kalakalmak
Bizim parçamız olabilir: en uç noktamız da.

Sessiz yaşayan, bitimsiz açılan,
İçerisindeki şeylerin daralttığı yerde
Hiç yer kaplamaksızın yer alan,
Yok sayılan ve saf içsel bir şey gibi neredeyse
Dış sınırları olmayan ve çok ilginç bir yumuşaklıkla
Kenarlarına kadar kendiliğinden aydınlanan:
Bir şey var mı bunun kadar iyi tanıdığımız?
Ya hani bir duygu doğar ya gül yaprağının
Gül yaprağına değmesinden, işte bunun kadar?

Ya bunun: hani bir yaprak gözkapığı gibi açılır
Ve onun altında içsel görmeleri bastırmak için
On katlı bir uykuyu uyuyormuşçasına
Kapanmış gözkapakları vardır yine.
Ve hepsinden önce bunun: Bu yaprakların
Arasından ışık geçmelidir. Karanlığın her damlasını
Bin katlı gökyüzünden ağır ağır süzer onlar,
Onların ateş parlaklığı içinde dağınık erkek
Organlar demeti uyarılır ve başkaldırır.

Güllerdeki şu kıpırdanmaya bak:
Böylesine küçük yön değiştirmeyeyle
Yapılan hareketler görünmeden kalacaklardı
Işıltıları yayılmasaydı evrene.

Deniz kabuğu içinde dikelen bir Venüs gibi
Büyük geniş yapraklarının içinde duran,
Mutlulukla açılmış şu beyaza bak.
Ve şu kızarmış olana bak, şaşırmış halde
Daha serin olan birine doğru yöneliyor,
Serin olan ruhsuzca nasıl da geri çekiliyor,
Ve nasıl da kendine sarılıp öyle duruyor
Kimseyi umursamayan açılmışların arasında.
Ve o umursamadıkları şey nasıl da hafif ve ağır,
Nasıl da bir pelerin, bir yük, bir kanat
Ve bir maske olabiliyor, duruma göre,
Ve nasıl umursamıyorlar onu: Sevgili karşısında gibi.

Ne olamazlar ki onlar: Boş ve açılmış duran
Şu sarı renkli, aynı renkteki bir meyvenin kabuğu
Değil miydi, toplanmış değil miydi içinde onun
Daha fazla turuncu-kızıl renkli özsu?
Ve adsız pembesi leylağın havada kalan
Acı tadını toplayıp üzerine aldığı için
Açılmak buna çok mu fazla gelmişti?
Ve bu patiskadan olan, şimdi hala onun içinde
İnce ve nefes sıcaklığında durmakta olan gömlekle birlikte
Sabahın gölgeli vaktinde eski orman göletinde
Çıkarılıp fırlatılan bir elbise değil midir?
Ve buradaki de düz bir Çin fincanı,
Opale benzeyen porselenden, kırılan
Ve küçük ve parlak kelebeklerle dolu,--
Ya şu sadece kendisiyle dolu olan?

Hepsi böyle sadece kendiyle dolu değil mi,
Kendiyle doluluk şuyse: Dış dünyayı
Ve rüzgârı ve yağmuru ve baharın sabrını
Ve suçluluğu ve huzursuzluğu ve maskeli kaderi
Ve yeryüzünün akşam karanlığını
Ve hatta değişen, akan ve kaybolan bulutlara kadar,
Ve hatta uzak yıldızların belirsiz etkisine kadar her şeyi
Bir avuç dolusu içe-dönüklüğe dönüştürmekse eğer?

Şimdi bu açık güllerde tasasız yatıyor o.

Yeni Şiirler 1907

Rainer Maria Rilke

Yeni Şiirler'in Elisabeth ve Karl von der Heydt'e adanan bu ilk bölümü 1902-1907 yılları arasında yazılmıştır.

Sekreterliğini yaptığı heykeltıraş Auguste Rodin'den etkilenen Rilke bu dönemdeki şiirlerini bir resim veya heykele benzeyen somut bir 'şey' olarak yarattı ve çok yoğun, bütün ve hatta şeylerin kendileri oldukları savıyla *Şey Şiirler* (*Dinggedichte*) diye adlandırdı.

Rilke, bu yeni şiir anlayışıyla modern edebiyatın en önemli şairlerinden biri olarak kabul edilmeye başlanmıştır.

Bu çeviri Osman Tuğlu tarafından, kitabın aslıyla birlikte pek çok İngilizce çevirisinden, şiirler hakkında yapılmış analizlerden ve şairin mektuplarından yararlanılarak ve özü kadar biçimsel özellikleri de yansıtılmaya çalışılarak yapılmıştır.

www.kabalcikitap.com

ISBN 978-605-9872-90-4

